

Sygn. akt XII Ga 125/17

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2017r.

Sąd Okręgowy w Krakowie XII Wydział Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący- Sędzia: SO Janusz Beim

Sędzia: SO Bożena Cincio-Podbiera

Sędzia: SO Beata Kozłowska

Protokolant: sekretarz sądowy Rafał Bielski

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2017r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z wniosku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w K.

o wpis zmian

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie

z dnia 9 stycznia 2017r. sygn. akt KR XI Ns Rej KRS 35401/16/200

postanawia:

I. oddalić apelację;

II. stwierdzić, że wnioskodawca ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

SSO Bożena Cincio – Podbiera SSO Janusz Beim SSO Beata Kozłowska

XII Ga 125/17

UZASADNIENIE

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w K. (dalej zwana;(...)) wniosła m.in. o ujawnienie w rejestrze sądowym prowadzonym dla spółki zmian treści umowy oraz ujawnienie w stosownej rubryce nowych komandytariuszy spółki, tj. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w K. (dalej zwana; (...)) oraz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w K. (dalej zwana; (...)). Do wniosku dołączone zostały dokumenty związane ze zbyciem ogółu praw i obowiązków dotychczasowego komandytariusza, zniesieniem współwłasności nabytego ogółu praw i obowiązków oraz zmianą treści umowy spółki.

Postanowieniem wydanym w dniu 20 września 2016 r. przez referendarza sądowego, żądanie wniosku w tym zakresie zostało oddalone.

Na powyższe postanowienie wnioskodawca wniósł skargę.

Po ponownym rozpoznaniu wniosku sąd rejestrowy postanowieniem z dnia 9 stycznia 2017 r. wniosek oddalił (pkt I postanowienia) oraz stwierdził, że wnioskodawca ponosi koszty postępowania (pkt II postanowienia).

Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie sąd I instancji przedstawił treść wniosku oraz treść dokumentów dołączonych do wniosku, przedstawił treść orzeczenia i uzasadnienia powyższego orzeczenia wydanego w dniu 22 września 2016 r. przez referendarza sądowego oraz treść skargi wnioskodawcy na to orzeczenie.

Wskazał sąd I instancji na własne ustalenia, a to w szczególności;

- dotychczasowy skład osobowy wnioskodawcy

- treść umowy z dnia 27 kwietnia 2016 r. zawartej pomiędzy spółka (...) sp. z o. o. spółka komandytowa (zbywca), a (...) sp. z o. o. spółka komandytowa (nabywca), na mocy której nabywca nabył ogół praw i obowiązków zbywcy, dotychczasowego komandytariusza w spółce (...).

- treść umowy z dnia 20 lipca 2016 r. zawartej między (...) sp. z o. o. spółka komandytowa (zbywca), a (...)i (...) (nabywcy), na podstawie której nabywcy nabyli ogół praw i obowiązków zbywcy na podstawie art. 10 ksh

- treść umowy z dnia 20 lipca 2016 r. zawartej pomiędzy (...) a (...), na podstawie której, strony umowy zniosły współwłasność ogółu praw i obowiązków komandytariusza spółki (...). Współwłasność została zniesiona w ten sposób, że każdej ze stron umowy przyznano 1/2 ogółu praw i obowiązków komandytariusza

- treść uchwały z dnia 20 lipca 2016 r. podjętej przez komplementariusza spółki (...) oraz (...)i (...), na podstawie której spółki; (...)i (...) uzyskały status komandytariusza spółki (...). Na podstawie tej uchwały dokonano również zmiany umowy spółki.

W swoich rozważaniach prawnych sąd I instancji przede wszystkim stwierdził, że w jego ocenie ogół praw i obowiązków współnika spółki osobowej, o którym mowa w art. 10 ksh, nie może być przeniesiony skutecznie na więcej niż jedną osobę.

Wskazał sąd I instancji na treść w/w normy i sposób realizacji przeniesienia ogółu praw i obowiązków. Podkreślił sąd, że ogół praw i obowiązków współnika spółki osobowej, jako kompleks udziału spółkowego ma charakter nierozszczepialny. Wskazał sąd na wieloraki charakter takiego kompleksu praw i obowiązków. Sąd I instancji przedstawił w swoim uzasadnieniu poglądy doktryny odnoszące się do pojęcia ogółu praw i obowiązków oraz do pojęcia zbioru praw. Wskazując na regulacje zawarte w art. 10, 55, 62 ksh, sąd I instancji stwierdził, że wykluczone jest zbycie części udziału, jak też zbycie na „więcej niż jedną osobę” Podkreślił sąd, że pogląd o zakazie rozszczepialności praw współnika spółki osobowej jest ugruntowany w doktrynie prawa handlowego. Sąd I instancji stwierdził nadto, że ogół praw i obowiązków współnika, o którym mowa w art. 10 ksh może być przeniesiony na więcej niż jedną osobę, ale są to w ocenie sądu przypadki przewidziane przez ustawodawcę. Jako dopuszczalne sytuacje wskazał sąd nabycie ogółu praw i obowiązków przez małżonków, współników spółki cywilnej lub wspólnotę mieszkaniową.

Sąd I instancji przedstawił własną wykładnię art. 10 ksh podkreślając, że w treści wskazanej normy ustawodawca użył liczby pojedynczej, stwierdzając, że ogół praw i obowiązków może być przeniesiony na „inną osobę”. W ocenie sądu I instancji z uwagi na to, że ogół praw i obowiązków został przeniesiony na więcej niż jedną osobę, umowa z dnia 20 lipca 2016 r. jest nieważna. W konsekwencji, w ocenie sądu I instancji bezwzględnie nieważne są umowy zniesienia współwłasności oraz zmiany umowy spółki. Zwrócił uwagę sąd I instancji na konieczność uwzględnienia przepisów kodeksu cywilnego mających charakter przepisów imperatywnych (np.; art. 5, 56, 58, 353, 354 kc).

Wnioskodawca w swojej apelacji od postanowienia zarzucił sądowi I instancji naruszenie prawa materialnego tj.;

- art. 10 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (tj. Dz. U. 2016 r. poz. 1578 z późn. zm.) w zw. z art. 55 ksh oraz art. 62 ksh poprzez ich niewłaściwą wykładnię wyrażającą się w uznaniu, iż z przedmiotowych przepisów wynika zakaz dokonania zbycia ogółu praw i obowiązków współnika spółki komandytowej

(dalej; OPIO) na rzecz dwóch podmiotów na zasadach współwłasności ułamkowej oraz w uznaniu, iż zbycie OPIO na zasadach współwłasności stanowi o naruszeniu zasady nierozszczepialności ogółu praw i obowiązków współnika spółki osobowej, podczas gdy prawidłowa wykładnia wymienionych przepisów winna prowadzić do wniosku, iż prawnie dozwolone jest zbycie OPIO na rzecz dwóch podmiotów na zasadach współwłasności ułamkowej;

- art. 10 ksh w zw. z art. 20 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (zasada wolności gospodarczej) poprzez ich niewłaściwą wykładnię wyrażającą się w uznaniu, iż prawnie niedopuszczalne jest nabycie OPIO na zasadach współwłasności na podstawie czynności prawnej z jednoczesnym dopuszczeniem możliwości nabycia OPIO na zasadach współwłasności przez małżonków albo spadkobierców, podczas gdy prawidłowa wykładnia nie daje podstaw do różnicowania sytuacji prawnej wskazanych podmiotów w wyżej wymienionych sytuacjach;

- art. 58 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. 1964 r. Nr 16 poz. 93 z późn. zm.) w zw. z art. 353' kc, art. 10 ksh poprzez ich niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w stwierdzeniu nieważności nabycia OPIO na zasadach współwłasności ułamkowej przez dwa podmioty, podczas gdy czynność taka jest ważna i skuteczna w świetle obowiązujących przepisów prawa;

- art. 58 § 1 kc w zw. z art. 353' kc, art. 2 ksh oraz art. 114 ksh poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie za nieważne zawarcie umowy zniesienia współwłasności z dnia oraz zamiany umowy spółki Wnioskodawcy, podczas gdy wyżej wymienione umowy są ważne, skuteczne i nie zmierzają do obejścia prawa.

Podnosząc powyższe zarzuty wnioskodawca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W obszernym uzasadnieniu zarzutów apelacyjnych wnioskodawca w szczególności podkreślił, że nie znajduje uzasadnienia stanowisko sądu I instancji sprowadzające się do stwierdzenia, że zbycie OPIO może nastąpić jedynie na rzecz jednej osoby. Wnioskodawca, wskazując na poglądy prezentowane w doktrynie odniósł się do zagadnienia związanego z pojęciem nierozszczepialności praw udziałowych współnika spółki osobowej. Podkreślił, że nabywcy OPIO stali się współuprawnionymi do wszystkich praw i obowiązków, a nie do poszczególnych praw lub obowiązków. W ocenie wnioskodawcy wielość podmiotów nabywających OPIO nie jest równoznaczne z naruszeniem zakazu nierozszczepialności ogółu praw i obowiązków współnika spółki osobowej.

Wnioskodawca, odwołując się do poglądów prezentowanych w doktrynie, przedstawił również swoje stanowisko w zakresie wykładni art. 10 ksh oraz dopuszczalności nabycia ogółu praw i obowiązków współnika spółki osobowej przez więcej niż jedną osobę. Nadto wskazał na niekonsekwentne stanowisko sądu I instancji, który z jednej strony dostrzega doktrynalną konstrukcję tzw. współnika zbiorowego, a jednocześnie bez przekonującego uzasadnienia nie dopuszcza możliwości nabycia OPIO przez więcej niż jedną osobę.

Wnioskodawca przedstawił nadto w swojej apelacji w jakim celu wspólnicy i pozostałe podmioty podjęli działania związane ze przeniesieniem ogółu praw i obowiązków dotychczasowego komandytariusza.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja jest nieuzasadniona, jakkolwiek niektóre ze zgłoszonych zarzutów są trafne. Sąd Okręgowy nie podziela w pełnym zakresie poglądów prezentowanych przez sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Ostatecznie jednak postanowienie odpowiada prawu i nie może być skutecznie podważone.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska sądu I instancji w takim zakresie, w jakim sąd ten przyjmuje, że w oparciu o zasadę wynikającą z treści art. 10 ksh przeniesienie ogółu praw i obowiązków współnika spółki osobowej nie może nastąpić na więcej niż jedną osobę. Wbrew argumentacji przedstawionej przez sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu, wniosku takiego nie można wywieść z samej treści wskazanego przepisu, jak też nie budzi wątpliwości w doktrynie, że w trybie art. 10 ksh może dojść do przeniesienia tego konglomeratu praw na więcej niż jedną osobę (por. A. Kidyba; Kodeks spółek handlowych. Komentarz t. I, również; J. Grykiel; Zbycie udziału w ogóle praw i obowiązków

wspólnika spółki osobowej Cz. I w; Prawo Spółek 9/2009). W ocenie Sądu Okręgowego sam fakt nabycia ogółu praw i obowiązków wspólnika spółki osobowej w trybie art. 10 ksh przez więcej niż jedną osobę, nie jest w żadnej mierze tożsame ze złamaniem zasady zakazu rozszczepialności praw i obowiązków wspólnika. Zapewne sąd I instancji, nie bez podstaw, dostrzega praktyczne problemy związane z funkcjonowaniem spółki osobowej, w której jeden lub więcej wspólników ma status tzw. wspólnika zbiorowego, jednakże nie jest to wystarczający argument przemawiający za stanowiskiem sądu I instancji. Należy zgodzić się z apelującym, że użycie przez ustawodawcę w treści art. 10 ksh zwrotu „na inną osobę” nie oznacza, że wykluczone jest przeniesienie na więcej niż jedną osobę. To że ustawodawca nie posłużył się przy redagowaniu w/w normy liczbą mnogą dla oznaczenia nabywcy nie może prowadzić do takiego wniosku, jaki prezentuje w uzasadnieniu sąd I instancji. Argumentacja przedstawiona w apelacji przez wnioskodawcę, a odnosząca się stanowiska sądu jest trafna i nie ma potrzeby jej powtarzania w niniejszym uzasadnieniu.

Natomiast Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska wnioskodawcy, który w zarzutach apelacyjnych arbitralnie, bez jakiegokolwiek argumentacji przyjmuje, że w oparciu o umowę przeniesienia ogółu praw i obowiązków wspólnika spółki osobowej z dnia 20 lipca 2016 r., nabywcy nabyli ten konglomerat praw i obowiązków w częściach ułamkowych. Na użytek niniejszego uzasadnienia nie ma potrzeby dokonywania szerszej analizy skutków zawarcia umowy w myśl art. 10 ksh w świetle art. 195 i 196 kc. Dość powiedzieć, że niezależnie od sposobu powstania i charakteru prawnego wspólności (wspólność łączna – do niepodzielnej ręki, czy też wspólność w częściach ułamkowych) charakteryzuje ją ;jedność przedmiotu (ogół praw i obowiązków członkowskich), wielość podmiotów i niepodzielność wspólnego prawa (por. A. Kidyba, Komentarz j. w.; nadto por. G. Kozieł; Zakres przedmiotowy i podmiotowy przeniesienia praw i obowiązków wspólnika handlowej spółki osobowej, PPH 2003 r. nr 12).

Sąd Okręgowy stoi zatem na stanowisku, że umowa z dnia 20 lipca 2016 r., przedmiotem której było nabycie ogółu praw i obowiązków od zbywcy – komandytariusza (...) sp. z o. o. sp. komandytowa (dalej zwana; (...)) przez nabywców (...)i (...) jest ważna.

Natomiast chybiony jest zarzut zgłoszony w apelacji, tj. zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 58 § 1 kc w zw. z art. 353¹ kc, art. 2 ksh i art. 114 ksh poprzez przyjęcie przez sąd I instancji nieważności umowy zniesienia współwłasności ogółu praw i obowiązków nabytych w dniu 20 lipca 2016 r. w ślad za tym nieważności umowy zmieniającej umowę spółki.

Podkreślenia wymaga, że jedną z cech charakterystycznych, właściwych dla spółek osobowych jest niezmiennosc składu osobowego. Nadto cechy osobiste wspólników mają niebagatelne znaczenie dla funkcjonowania tych spółek (por. S. Włodyka; Prawo Spółek, Wyd. Instytutu Prawa Spółek i Inwestycji Zagranicznych, Kraków 1991 r. s. 14, A. Jędrzejewska; Przeniesienie członkostwa w spółkach osobowych, PPH 1994 r., s.17). Przepisy obowiązującego do końca 2000 roku kodeksu handlowego nie znały konstrukcji zbycia ogółu praw i obowiązków wspólnika takiej spółki. Dopiero kodeks spółek handlowych wprowadził zapis, który umożliwił zmianę podmiotową w gronie wspólników spółki osobowej bez konieczności zmiany samej umowy spółki. (por. S. Sołtysiński; Kodeks spółek handlowych tom I, Komentarz do art. 1 – 150 Wyd. C. H. Beck wyd. 2 s. 176 i nast.). Regulacja zawarta w art. 10 ksh stwarza podstawę do zmiany kręgu podmiotowego spółki osobowej bez konieczności zmiany treści samej umowy. Jak przyjmuje się to w doktrynie, wskazana norma jest przejawem uelastycznienia konstrukcji spółki osobowej przez co wzrasta atrakcyjność tej formy prawnej prowadzenia działalności gospodarczej (por. S. Sołtysiński jw.). Nie oznacza to jednak, że spółka osobowa utraciła, z uwagi na wprowadzenie do porządku regulującego ustrój prawny tej formy spółek w/w normę, swoją cechę charakterystyczną, tj. stabilność składu wspólników. Ta cecha spółek osobowych znajduje potwierdzenie chociażby w treści art. 55, 58, 60 ksh. Zatem wykładnia art. 10 ksh nie może abstrahować od istoty konstrukcji prawnej spółki osobowej.

Podkreślenia wymaga, że art. 10 ksh posługuje się pojęciem „ogół praw i obowiązków wspólnika” a nie pojęciem „udziału w spółce”. Na tę dystynkcję zwracają również uwagę przedstawiciele doktryny (por. S. Sołtysiński j. w. oraz A. Kidyba j. w.). Nadto ustawodawca wprost posługuje się terminem „udział kapitałowy” – art. 50 ksh, jak też pojęciem „praw z tytułu uczestnictwa w spółce” – art. 55 ksh. O ile kwestia zbycia określonych praw wspólnika spółki osobowej, jakie posiada wobec spółki, może być postrzegana w ramach dopuszczalnych czynności prawnych (por. art. 55 ksh), o

tylko konglomerat praw i obowiązków wspólnika spółki osobowej utożsamia istotę uczestnictwa w spółce, przypisanie tego konglomeratu praw i obowiązków jest równoznaczne ze stwierdzeniem statusu wspólnika spółki osobowej (por. G. Koziol jw.).

Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd prezentowany w doktrynie, zgodnie z którym wyodrębnienie udziałów we wspólności ogółu praw i obowiązków wspólnika spółki osobowej nie pozostaje w zgodzie z zakazem rozdzielania praw i obowiązków (art. 10 ksh), a zatem jest niemożliwe (por. A. Kidyba j. w.). Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd prezentowany w uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego w Bydgoszczy - VIII Wydział Gospodarczy z dnia 13 maja 2009 r., sygn. VIII Ga 23/09, zgodnie z którym, zbycie procentowe „udziałów” w spółce osobowej (części tego udziału) godzi w integralność udziału jako konglomeratu uprawnień o charakterze majątkowo – korporacyjnym i jest niedopuszczalne. Jak słusznie przyjmuje doktryna, umowa spółki osobowej nie może przewidywać, że wspólnik ma prawo rozporządzać częścią ułamkową lub procentową swojego udziału (por. S. Sołtyśński, j. w.). Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko sprowadzające się do stwierdzenia, że ogół praw i obowiązków wspólnika spółki osobowej nie jest ani podzielny, ani rozszczepialny (por. M. Spyra; Kodeks Spółek Handlowych, Wyd. C.H. Beck 2014 r., s. 58).

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska prezentowanego w głosie J. Kuropatwińskiego do postanowienia Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 13 maja 2009 r. (sygn. VIII Ga 23/09), a przywołanej w uzasadnieniu apelacji, jako argument przemawiający w ocenie wnioskodawcy, za możliwością podziału nabytego ogółu praw i obowiązków. Niniejsze uzasadnienie nie może być miejscem dla przeprowadzenia wyczerpującej polemiki ze stanowiskiem glosatora, niemniej jednak w ocenie Sądu Okręgowego stanowisko prezentowane w głosie nie zawiera przekonującego argumentu przemawiającego za dopuszczalnością zniesienia współwłasności nabytych praw i obowiązków wspólnika spółki osobowej w trybie art. 10 ksh.

Podkreślenia wymaga, że zgoda wspólników na przeniesienie ogółu praw i obowiązków w myśl zasady wynikającej z treści art. 10 ksh jest przejawem ich uprawnienia do kontroli kręgu podmiotowego uczestników spółki. O ile należy dopuścić możliwość nabycia ogółu praw i obowiązków wspólnika spółki osobowej przez więcej niż jedną osobę (za zgodą pozostałych wspólników), to w żadnym przypadku nie można zaakceptować swoistego zjawiska multiplikacji liczby wspólników spółki osobowej w drodze zniesienia współwłasności nabytego konglomeratu praw i obowiązków przez czynność prawną zdaną między nabywcami. Takie zniesienie współwłasności narusza zarówno art. 10 ksh, jak art. 9 ksh. Tak, jak nie można być wspólnikiem spółki osobowej „w połowie praw i obowiązków”, tak nie jest możliwe zniesienie współności praw i obowiązków nabytych w myśl zasady wynikającej z art. 10 ksh. Akceptacja stanowiska prezentowanego przez wnioskodawcę w konsekwencji prowadziłyby do zmiany kręgu podmiotowego spółki osobowej, zmiany jej struktury podmiotowej, bez zgody i możliwości jakiegokolwiek reakcji ze strony pozostałych wspólników. Można teoretycznie przewidzieć sytuację, że taka operacja, jaką przyjmuje wnioskodawca za dopuszczalną, może stanowić prostą drogę do zmarginalizowania roli i znaczenia dotychczasowych wspólników. Taka czynność jest zatem pośrednio sprzeczna z naturą stosunku prawnego tj. stosunku spółki. Umowa zniesienia współwłasności ogółu praw i obowiązków wspólnika spółki osobowej zawarta w dniu 20 lipca 2016 r. przez nabywców – (...) i (...), jako odnosząca się do przedmiotu, który nie podlega podziałowi (por. art. 212 § 2 kc), jest sprzeczna z ustawą. Jest zarazem czynnością zmierzającą do obejścia ustawy, tj. do obejścia art. 9 ksh. Zatem w świetle art. 58 kc jest czynnością prawną nieważną, co słusznie przyjął sąd I instancji. Nie doszło do skutecznego wygaszenia praw i obowiązków byłego komandytariusza. Ten konglomerat praw i obowiązków niepodzielnie przynależy do tzw. wspólnika zbiorowego, składającego się z dwóch podmiotów; (...)i (...).

W konsekwencji zatem nieważna jest czynność prawna – umowa z dnia 20 lipca 2016 r. o zmianie umowy spółki (...), bowiem nie uczestniczył w tej czynności tzw. wspólnik zbiorowy - tj. nabywcy ogółu praw i obowiązków byłego komandytariusza - Transfer W. (por. art. 9 ksh i postanowienia zawarte w § 9 ust. 2 umowy (...)). Wbrew twierdzeniom wnioskodawcy, w dniu 20 lipca 2016 r. nie doszło do powiększenia grona (...) spółki (...) w drodze zmiany umowy (zgodnie z art. 9 ksh i art. 114 ksh). Treść uchwał podejmowanych w tym dniu przez podmioty uczestniczące nie pozostawia żadnych wątpliwości, że podstawą do podjęcia uchwały nr 2 tj. „ujawnienia” nowych komandytariuszy w spółce (...), było wcześniejsze stwierdzenie skuteczności zniesienia współwłasności nabytego przez „nowych komandytariuszy” ogółu praw i obowiązków od poprzedniego komandytariusza. W następstwie tego

błędnego założenia dokonano jedynie stwierdzenia, że (...)i (...) „uzyskują status komandytariuszy”. W uchwale nr 2 podjętej w dniu 20 lipca 2016r. nie ma oświadczenia nowych komandytariuszy o przystąpieniu do spółki, a przede wszystkim w tej czynności nie uczestniczył wspólnik zbiorowy, o czym była mowa wyżej, co narusza art. 9 ksh i postanowienia umowy spółki. Z treści uchwał podjętych w dniu 20 lipca 2016 r., które zmierzały do zmiany umowy spółki, w żadnej nie wynika, że (...) i (...) działali jako współuprawnieni z niepodzielnego konglomeratu praw i obowiązków nabytego wcześniej od poprzedniego komandytariusza.

Dlatego też apelacja jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu. Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w pkt I sentencji (art. 385 kpc). O kosztach orzeczono stosownie do zasady wynikającej z treści art. 520 § 1 kpc (pkt II postanowienia).

SSO Bożena Cincio-Podbiera SSO Janusz Beim SSO Beata Kozłowska

Ref. I inst. SSR M. Szmudzińska